

Чоловікам не заздрила ніколи.
Іконописці, різьбярі, поети
схилялися побожно перед мною —
дочкою Жінки, Жінкою від роду!
Я руку простягала — йшли на подвиг.
На смерть благословляла —
йшли вмирати...
Над немовлям схилялась —
завмирили,
соромлячись незграбності своєї...
З крайсвіту йшли до мене подорожні
погрітися біля вогню могого,
вустами спраглими спивати прохолоду
і затишок мого мовчання й мови...
Либонь, уже з присутності моєї
в мужів похмурі чола заясніли
і вищали, і тіль м'яка лягала
шляхетною печаттю рівноваги.
Цей відсвіт жінки на істоту рвійну,
руйнівну, войовничу й незалежну —
я дарувала Вам, мій чоловіче.
І коли бачиш: тягне рученята —
так пагінці випростують до сонця —
дитиночка твоя й моя шовкова,
і перше слово — мама — перше слово
заплуталось в пелюстках губеняток —
тоді, властолюбче, чи владей наді мною?
Зневаж мене і скривдь —
я жінка, мати!
Хто, вищий, міру величі збагне?..
Мені вершити суд і царювати.
У жебрах — не побачити мене...
Чоловікам не заздрила і миті!
Щаслива я — промінням сяю в дітях.
Благословенний час. Погожа днина.
З моєї ласки ти живеш на світі.
З моєї ласки звешся ти Людина.

1973

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.